

Един ден царският син излязъл на лов. Паднала гъста мъгла. Опитвал се да открие път, който да го отведе извън гората, но колкото повече търсел пътека, толкова повече навлизал в гъстата гора. Тогава съзрял колиба в тъмнината. Решил да остане в нея до сутринта.

Като се събудил на другия ден, видял, че в колибата има ковчег, а в него лежи красива сляпа девойка. Видял това царският син и си помислил, че девойката е мъртва. Качил се на коня си и препуснал.

Минали ден, два, но царският син не забравял сляпата красавица в ковчега. Качил се на коня си и тръгнал към Севдиното село. Пътят му минавал точно покрай онази колиба, където пренощувал в гъстата мъгла. Слязъл от коня си и влязъл вътре. В колибата видял бебе да плаче. Залюлял го нежно и бебето се унесло в сладък сън. Красавицата още била в ковчега. Отворил капака на ковчега, и в красавицата познал Севда. Сложил бебето до нея, качил се на коня и се върнал обратно в двореца, за да вземе дрешки. И така – пет години поред отивал царският син при Севда и детето в колибата, без никому да каже за това.

Един ден Севда рекла на детето си:

– Синко, виждаш, че като чуя стъпките от коня на баща ти, лягам в ковчега, преструвам се на заспала и не помръдвам. Всичко това правя за наше добро. Като дойде утре отново, ще поискаш да тръгнеш с него. Той ще те вземе и ще те заведе в двореца. На шията на жена му ще видиш наниз. Ще направиш всичко възможно, за да вземеш тези наниз. После ще поискаш баща ти да те доведе пак тук. Разбра ли? Няма да казваш кой си, откъде си и какъв ти е царският син.

На другия ден детето рекло: